

hver Gang en saadan Finanslov var til afsluttende Behandling i Folketinget, udtalte man sin Betænkelighed ved Underskuddet og sit Haab om, at dette slemme Forhold vilde ændre sig. Nu er man altså kommen dertil, at der i Fjor var et Underskud paa over 20 Mill. Kr., og paa det foreliggende Finanslovsforslag er Underskuddet 21 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og der er jo ingen Tvivl om, at det vil blive betydeligt større. Vi have, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) betonedede, i de sidste tre til fire Aar haft et samlet Underskud paa over 100 Mill. Kr. Det er jo et ganske betænkeligt Resultat. Der er ikke nogen Tvivl om, at i private Forhold vilde man se med meget stor Ængstelse paa et saadant Underskud, og det er heller ikke urimeligt, at man fra Tingenes Side med meget stor Ængstelse ser, hvorledes dette Forhold udvikler sig, og tænker paa, hvorledes man kan komme ud af det. Nu foreslaas der nye Skatter til et Beløb af 8 Mill. Kr. Dem have vi jo ikke faaet endnu. Men selv om Ministeriet skulde være saa heldigt at faa dem førte aldeles ubeskadigede gennem Rigsdagens Ting, ville de jo alligevel kun bringe Dækning for en Del af Underskuddet, de ville ikke hjælpe meget.

Paa den anden Side siger man, at man skal spare, og der er nedsat en Sparekommission. Jeg har nu heller ikke stor Tro til denne Sparekommission og i det hele taget ikke nogen stor Tro til al den Sparen. Sagen er nemlig den, at der hvor den ene Part vil spare, vil den anden ikke spare; man kan være ganske overbevist om, at i Sparekommissionen ville de to forskellige Anskuelser holde hinanden Stangen; den ene Part vil spare paa de Omraader, der angaa Byerne og Industrien og de Erhverv, dertil høre, og den anden Part vil spare paa, hvad der angaar Landbrugserhvervet, og disse to Bestræbelser ville ganske naturligt holde hinanden Stangen, saaledes at det, der kommer ud af det, vil blive et Kompromis, som i Virkeligheden ikke vil dreje sig om ret mange Penge. Jeg tror det ikke, trods det, at jeg gerne tror, at der paa Finansloven, i vor Statshusholdning, bruges mange Penge, som kunde være sparede. Desuden er der et Sted, hvor man slet ikke vil spare, hvor det store Flertal udenfor Socialdemokratiet og de Radikale ikke vil spare, det er Militærvæsenet. Her lader man ganske roligt rulle; her er ikke Tale om, at der maa slaas noget af paa noget Omraade, tværtimod vil jo efter alt, hvad man kan

dømme nu, Forholdet være det, naar vi ende denne Samling, at Militærudgifterne ville være stegne endnu mere paa Grund af de særlige Løve, som ere foreslaaede. Derimod er man meget tilbøjelig til at spare paa andre Steder, men det er kun Smaaating, og sommetider endda kun Smaaating, som ikke have nogen større Betydning i finansiel Henseende, medens det vil føles ret godt ude i Befolkningen, at her skal spares. Jeg sigter f. Eks. til dette, at man sparer 12,000—13,000 Kr. paa Udgiften til Afholdelse af belærende Foredrag for Befolkningens forskellige Dele, et Beløb, som i og for sig ikke spiller nogen ganske overordentlig stor Rolle, men som jeg er sikker paa, at man i ganske betydelig Grad vil føle Savnet af.

Der blev af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) lyst efter Finansplanen. Jeg tror, at det ærede Medlem kan spare sig det, det er Regeringens Hemmelighed. Den Finansplan er der lyst efter i Fjor og i Aar nede i det andet Ting og heroppe, og vi have aldrig kunnet faa noget af vide om, hvorledes vi egentlig skulle komme ud af det. Men jeg deler ganske det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds' Betragtninger i Retning af, at vi have nogen Ret til at faa at vide, hvor vi egentlig stille hen, hvorledes Regeringen egentlig tænker sig, at vi skulle komme ud af den Misère, vi ere i i Øjeblikket. Jeg vil ogsaa meget henstille til Regeringen eller til den højtærede Finansminister at fremsætte den Finansplan, som han sikkert maa have; thi jeg kan ikke tænke mig, at en Regering, som staar med et Finanslovsforslag, der viser et saa betydeligt Underskud som det, vi have liggende for os, kan regere ud i det blaa uden at have nogen Tanke om, hvor den egentlig vil hen. Jeg mener, at den maa absolut have en Plan, en Tanke om, hvorledes dette Underskud skal fjernes, og hvordan vi atter skulle naa til en Balance, som kan skaffe os den fornødne Kredit og Agtelse i Udlandet, og i det hele taget gøre, at vi komme ind i mere ordentlige Forhold, end vi ere. Men Forholdet er altsaa dette, at dette Finanslovsforslag er ligesom de tidligere Finanslove i høj Grad præget af Militærvæsenet, og ved dette Finanslovsforslag har man samtidig paa adskillige Punkter indskrænket Bevillinger, som vi kunde ønske fremmede. Af disse Grunde vil det være vort Parti lige saa umuligt i Aar at stemme for Finansloven, som det har været i tidligere Aar. Vi se os ikke i